

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl soudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou, v právní věci žalobce: L. N., nar., státní příslušnosti, bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránky 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-344/ZA-06-P06-PD3-2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-344/ZA-06-P06-PD3-2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-344/ZA-06-P06-PD3-2010 Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky neprodloužilo dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) doplňkovou ochranu žalobci s poukazem na pominutí důvodů, pro které mu byla udělena, a

shledalo, že v případě jeho návratu do země původu mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

Žalobce na území České republiky pobývá na základě udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, která mu byla udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2011, č. j. OAM-344/ZA-06-ZA12-2010 na 18 měsíců a poté byla opakovaně prodlužována o 24 měsíců rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. OAM-344/ZA-06-LE21_PD2-2010 a ze dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-344/ZA-06-LE21-PD2-2010, naposledy s platností do 17. 8. 2016. Následně žalobce podal žádost o prodloužení dne 25. 5. 2016, o které žalovaný rozhodl, jak je specifikováno výše.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ho považuje za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Žalovaný během rozhodování porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále žalovaný ze zjištěných skutečností dospěl k nesprávnému závěru, když chybně zhodnotil naplnění (resp. nenaplnění) podmínek § 14a odst. 1 zákona o azylu. Důvody, pro které byla předešlá rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany vydána, i nadále přetrvávají, tedy v zemi původu žalobce probíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobci způsobit vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Informace, které byly pro žalovaného podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, vypovídají o množství bezpečnostních incidentů v Afghánistánu, dle žalovaného jsou však oblasti, které jsou pod stálou kontrolou afghánské vlády, a ve kterých je bezpečnostní situace konstantní. Žalovaný uvedl místa, kde bylo od roku 2009 do roku 2015 napočítáno nejméně civilních obětí, včetně hlavního města Kábulu s tím, že do těchto míst se koncentruje velké množství vnitřně přesídlených lidí.

S těmito závěry žalobce nesouhlasí, odkazuje na množství zdrojů, jako jsou Světová zpráva 2017 vypracovaná Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017, Amnesty International, zpráva United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Rada bezpečnosti a upozornění Ministerstva zahraničních věcí, které vyvracejí závěry žalovaného. Z první z uvedených zpráv vyplývá, že v roce 2016 došlo k zvýšení počtu smrtících útoků, a to včetně Kábulu, mrtvých jsou při těchto útocích desítky, zraněných stovky. Situace v Afghánistánu není taková, aby se dala považovat za klidnou, stále hrozí riziko vážné újmy, a to i v případě akcí provedených vládními silami, u kterých také dochází k civilním obětem. Nebezpečnou situaci potvrzuje i Ministerstvo zahraničních věcí ČR, které vyzývá občany, aby do Afghánistánu necestovali, uvádí, že možnost zabezpečit bezpečnost místních občanů i návštěvníků je velmi omezená.

Žalovaný uvedl, že žalobce má možnost vnitřního přesídlení. Zprávy o aktuální situaci však tuto možnost vyvracejí, K útokům na civilisty dochází i v oblastech, které dle žalovaného patří mezi nejbezpečnější. I zde je riziko vážné újmy značné. Žalovaný nesplnil svou povinnost přihlídnout k tomu, zda došlo ke změně významné a trvalé povahy, žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný také nepřihlédl k individuálním okolnostem případu žalobce, který byl již dvakrát zajat příslušníky Talibánu, přičemž jen s velkou dávkou štěstí unikl, a proto je jeho obava o život oprávněná. Rovněž nepřihlédl k tomu, že žalobce je na území České republiky 9 let, za tuto dobu zemi původu nenavštívil, mluví plyně česky, pracuje zde a platí daně a pojištění. Nucené vycestování do země původu by tak pro něho znamenalo zásah do jeho soukromého života, který dle svých slov „*si s trpělivostí a pílí vybudoval tak, aby se plně integroval do české společnosti včetně nuceného ukončení pracovního poměru*“.

Žalovaný dle žalobce nesplnil povinnost mu danou dle § 17a odst. 2 zákona o azylu, když měl přihlédnout při posuzování odejmutí doplňkové ochrany k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že žalobci již nehrozí nebezpečí a možnost utrpení vážné újmy. Postup žalovaného byl tak v rozporu s § 3 správního řádu, stejně tak jako s § 50 odst. 2, 3, 4 správního řádu. Nezjistil totiž všechny rozhodné okolnosti, čímž také porušil § 68 odst. 3 správního řádu, protože dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a na základě jakých právních předpisů rozhodoval. Žalobce se domnívá, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť okolnosti dle § 14a zákona o azylu v jeho případě stále existují. Závěrem navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a vráceno k posouzení zpět žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření shrnul svá předchozí rozhodnutí ve věci udělení a prodloužení doplňkové ochrany žalobci. Konstatoval, že na základě informací, které nashromáždil během správního řízení o politické, bezpečnostní situaci a o dodržování lidských práv v zemi původu žalobce došel k závěru, že opakované prodloužení doplňkové ochrany na žádost žalobce podanou dne 18. 5. 2016 není již zapotřebí. Posoudil všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a v zájmu objektivního posouzení také vycházel z informačního základu, který pochází z důvěryhodných zdrojů a splňuje kritéria stanovené judikaturou. Nesouhlasí s žalobcem, že by tyto podklady měly být neaktuální. Použité informace byly z časového rozpětí od 1. 7. 2015 do 5. 10. 2016, přičemž předmětné rozhodnutí bylo vydáno 12. 1. 2017. V napadeném rozhodnutí se důkladně zabíral bezpečnostní situací v Afghánistánu, přičemž posoudil také poslední místo pobytu žalobce (provincii Gházní) spolu s Kábulem, kde žalobce také krátkodobě pobýval. Během správního řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by dokládaly, že by žalobce při návrhu do země původu mohl být ohrožen na životě nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního konfliktu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, ze kterého plyne, že pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Žadateli musí hrozit reálná újma, která hrozí u tzv. totálního konfliktu v zásadě každému žadateli, neboť pouhá přítomnost na území takové země je vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Tato situace ovšem u žalobce nenastala. V souvislosti s těmito závěry žalovaný dále odkázal na bod 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 a rozsudek Krajského soud v Hradci Králové ze dne 23. 5. 2016, č. j. 29 Az 26/2015-80, ze kterých vyplývá, že nebezpečí, které hrozí obyvatelům

dané země nelze samo o sobě hodnotit jako vážnou újmu, stejně tak pokud se nejedná o tzv. totální konflikt, kvůli kterému by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti v takové zemi v reálném nebezpečí vážné újmy. Pokud byl žalobce přesvědčen o nedostatečnosti podkladů rozhodnutí, měl takovou připomínku vznést během seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalovaný z opatřených podkladů pro rozhodnutí dovozuje, že situace v Afghánistán se nedá již považovat za tzv. totální konflikt, neboť se již nejedná o celoplošně rozšířený vnitřní ozbrojený konflikt, a proto není v žalobcově případě již naplněna podmínka dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy že by v zemi původu žalobce probíhal takový konflikt, kvůli kterému by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, pokud by se navrátil. Ohledně bezpečnostní situace v zemi původu žalovaný také odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 7. 2016, A. M. vs. Nizozemsko, ze kterého plyne, že k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách samo o sobě nedochází kvůli špatnému zacházení z důvodu neuspořádané situace v zemi.

Osobní situace žalobce byla taktéž v napadeném rozhodnutí žalovaným zhodnocena. Žalovaný se na str. 7 napadeného rozhodnutí vypořádal se závěrem, proč tyto skutečnosti nepovažuje za relevantní. Žalovaný považuje žalobce za zdravou dospělou osobu, plně právně způsobilou, která je schopná se samostatně rozhodovat a jednat, je práceschopná. Dle nejnovějšího stanoviska Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 19. 4. 2016 žalobce nespadá do skupiny zranitelných osob. V případě návratu do země původu by měl žalobce také rodinné zázemí, neboť tam stále žije jeho otec, také mu nebrání nic v tom se přestěhovat do jiné části Afghánistánu. K možnosti prodloužení doplňkové ochrany žalobce z důvodu vytvoření soukromého života v České republice žalovaný uvedl, že povinnost státu respektovat volbu země společného pobytu, lze jen ve výjimečných situacích, např. jak byly nastíněny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27 či usnesení téhož soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 220/2015-35. Žádná takováto životní situace ovšem v případě žalobce nenastala, ani ji sám netvrdil. Institut mezinárodní ochrany je výjimečným institutem, a proto ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Se závěrem žalovaného, že se celková bezpečnostní situace v Afghánistánu od roku 2011, kdy byla žalobci poskytnuta doplňková ochrana, změnila natolik, že její prodloužení není již nadále potřeba, se žalobce neztotožňuje, neboť je opačného názoru. Podkladem pro tento jeho závěr jsou Report of the Secretary – General, A/71/682-S/2016/1049, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security ze dne 13. 12. 2016, Protection of Civilians in Armed Conflict, annual report 2016 vydaná United Nations Assistance Mission in Afghanistan, UNHCR – UN High Commissioner for Refugees, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs for Aylum-Seekers from Afghanistan ze dne 19. 4. 2016, nejnovější zpráva SIGAR – Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction. Z obsahu těchto podkladů žalobce dovozuje, že podmínka dle § 17a odst. 2 zákona o azylu tedy změna okolností významné a trvalé povahy v jeho případě nenastala a vážná újma dle § 14a zákona o azylu v jeho případě stále hrozí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci vycházel kromě zákona o azylu a správního řádu rovněž ze čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

Povinnost soudu zohlednit shora citovaný čl. 46 procedurální směrnice v předmětné věci vyplývá ze skutečnosti, že žalobce v průběhu řízení před krajským soudem označil a částečně i doložil dokumenty, které dokládají i aktuální vývoj v zemi původu žalobce, na jejichž obsah odkazoval v žalobě a zejména v replice. Po přezkoumání řízení a napadeného rozhodnutí však krajský soud dospěl k závěru, že provádění žalobcem označených a předložených důkazů v tomto soudním řízení by bylo nadbytečné, neboť je zjevné, že

napadené rozhodnutí trpí nedostatky ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), b), c) s. ř. s. Soud tedy rozhodl ve věci bez nařízení jednání (které účastníci ani nepožadovali). Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky od září 2008. Dne 30. 9. 2010 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2011, č. j. OAM-344/ZA-06-ZA12-2010 byla žalobci udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu a to na dobu 18 měsíců. Důvodem bylo, že žalovaný vyhodnotil politickou a zejména bezpečnostní situaci v Afghánistánu jako neuspokojivou zejména, s ohledem na narůstající počet útoků na civilisty a rozšiřování se přítomnosti Talibánu na jeho území. K datu 7. 1. 2009 byla situace v Afghánistánu považována za ozbrojený konflikt zasahující celé území, a proto nebylo možné vyloučit možnost nelidského či ponižujícího zacházení ze strany ozbrojených protivládních skupin. V případě žalobce tak bylo shledáno skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Udělená doplňková ochrana byla následně opakovaně prodloužována o 24 měsíců rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 7. 2012, č. j. OAM-344/ZA-06-ZA09-PD1-2010 a ze dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-344/ZA-06-LE21-PD2-2010, naposledy s platností do 17. 8. 2016. Poslední žádost o prodloužení doplňkové ochrany, které nebylo vyhověno napadeným rozhodnutím z důvodu pominutí podmínek pro její trvání, podal žalobce 18. 5. 2016.

V první řadě žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci takovým způsobem, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, že zjištěných skutečností nebyly vyvozeny správné závěry a v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou dostatečně uvedeny úvahy, kterými se žalovaný při hodnocení důkazů řídil.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný provedl se žalobcem pohovor k jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, ve kterém žalobce mimo jiné sdělil, že situace v Afghánistánu je velmi nebezpečná, zejména v místě jeho stálého bydliště, kde dosud žije jeho otec, je to v kraji Gházní, město Jahory. Nedá se tam dostat, město je obklíčeno Talibánem, otci vzhledem k jeho vysokému věku nic nehrozí, připomněl, že on sám byl dvakrát Talibánem unesen. Přestěhovat se v rámci země nedá, nikde není práce. Často pobýval v Kábulu, ale pouze krátkodobě, bydlel zde před odjezdem. Zde se situace také zhoršila. Žalovaný dále opatřil řadu informací o situaci v Afghánistánu, se kterými žalobce seznámil. Žalobce nepožadoval jejich doplnění.

Po přezkoumání průběhu správního řízení a napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že žalovaný opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a v tomto ohledu postupoval v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu. I přes tuto skutečnost však žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 3 a 4, neboť skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, že shromážděných podkladů nepřihlédl ke všemu, co z podkladů vyšlo najevo, zejména nepřihlédl k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce.

Pokud soud porovnal některé skutečnosti zjištěné žalovaným s jejich výkladem a závěrem, který z nich žalovaný učinil, zjistil rozpory. Z Informace Evropského podpůrného

úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016 na str. 3 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že „[...] *Dle informací OSN byla během léta 2015 většina konfliktů hlášena v jižních a východních částech země v provinciích Kandahár, Ghazní, Hilmanda Kúnar, kde se událo 44,5 % veškerých bezpečnostních incidentů a tento trend zůstává doposud neměnný* [...]“. Žalovaný ve vztahu k těmto informacím došel na str. 6 napadeného rozhodnutí k závěru, „[...] *že právě provincie Ghazní, kde dotyčný trvale žil před svým odjezdem z vlasti, a taktéž oblast Kábulu, kde žadatel opakovaně krátkodobě pobýval, patří v současné době k nejbezpečnějším oblastem v rámci celé země* [...]“. Soud konstatuje, že v uvedené zprávě je skutečně uvedeno, že za jednu z bezpečnějších je pokládána situace v Kábulu, kde žalobce dle svého tvrzení pobýval krátkodobě. Rozhodně to však neplatí pro situaci v provincii Ghazní, kde žalobce žil trvale. Jedná se tedy o přímý rozpor mezi zjištěnou skutečností a vyvozeným závěrem při aplikaci na daný případ. Není jasné, proč žalovaný došel k opačnému závěru o bezpečnostní situaci v provincii v Ghazní, než který vyplývá z podkladu, a to za situace, kdy i žalobce při pohovoru k žádosti uvedl, že do města, kde žije jeho otec, se ani nedá dostat, neboť je obklíčeno Talibánem. S tím se žalovaný vůbec nevypořádal, za této situace nemístně poukázal na to, že v místě posledního bydliště žalobce žije otec žalobce, tak že žalobce v případě návratu bude mít adekvátní místo k bydlení a rodinné zázemí.

Dále na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný v návaznosti na Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky - UNHCR ze dne 19. 4. 2016 konstatoval, že „[...] *Mezi profily potenciálně ohrožených osob patří lidé, kteří mají nebo jim jsou přisuzovány vazby na mezinárodní společenství a zahraniční síly, novináři a jiní mediální pracovníci, muži v bojeschopném věku náchylní k naverbování, civilisté podezřelí z podpory protivládních živlů, menšinové náboženské a etnické skupiny a osoby porušující právo šaria, islámské normy, společenské mravy a tradiční hodnoty afghánské společnosti, ženy a děti ve specifických situacích, postižení jedinci a zejména duševně postižené osoby, osoby s odlišnou sexuální orientací a/nebo genderovou identitou, podnikatelé a jiní majetní lidé (a jejich rodinní příslušníci), jedinci zapletení do krevní msty či osoby vystavené hrozbě obchodu s lidmi či nuceným pracím. [...]*“ Při shrnutí těchto informací a jejich aplikaci na případ žalobce na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[...] *Dotyčný nespadá ani do žádné ze zranitelných skupin, jejichž nucené návraty ani dle nejnovějšího stanoviska Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. dubna 2016 nejsou doporučovány, tj. samostatné ženy, děti, starší osoby či osoby s postižením* [...]“. Je zřejmé, že žalovaný při shrnutí závěrů vypíchl jen některé, jím vybrané ohrožené skupiny lidí, aniž by se zabýval situacemi, které by v případě žalobce přicházely v úvahu. Žalovaný se nikterak nevypořádal s tím, že mezi potenciálně ohrožené osoby (jak předtím sám uvedl), patří taktéž „*muži v bojeschopném věku náchylní k naverbování*“. Dle názoru soudu žalobce, vzhledem k roku narození 1986, je právě mužem v bojeschopném věku a s ohledem na tuto skutečnost bylo na žalovaném, aby žalobce vyhodnotil jako potenciálně ohroženou osobu.

Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že ve výše uvedených případech zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedených důkazech a závěry žalovaným učiněné jsou v rozporu s informacemi vyplývajících z podkladů.

Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal se zjištěnou informací z uvedené zprávy UNHCR, kterou rovněž citoval na straně 4 napadeného rozhodnutí, že nejsou vyvíjeny žádné systematické snahy pro sledování situace zamítnutých afghánských žadatelů o azyl, které jsou nedobrovolně vráceni do Afghánistánu se západních zemí, z výzkumných iniciativ sledujících vybrané skupiny navrátilců nicméně vyplývá, že velká většina skončí tak, že Afghánistán znovu opustí, nebo že má v úmyslu toto učinit. Žalovaný v závěru rozhodnutí využil při hodnocení situace žalobce v případě návratu do Afghánistánu pouze informaci MZV ČR, dle které dosud nebyly zaznamenány případy problematických návratů a zastupitelský úřad nedisponuje informacemi o cíleném znevýhodňování či diskriminaci navrátilců se osob.

Žalovaný tak dostatečně nepřihlédl ke skutečnostem, které zjistil, svědčícím ve prospěch žalobce. Kromě uvedených případů soud poukazuje rovněž na to, že žalovaný nevyhodnotil ani zprávu Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN, A/70/775-S/2016/218 ze 7. 3. 2016, kterou měl k dispozici, a ve které je výslovně uvedeno, že v roce 2015 se bezpečnostní situace v Afghánistánu nadále zhoršovala, bylo zaznamenáno 22 634 bezpečnostních incidentů, což je nárůst o 3% v porovnání s rokem 2014 a druhý nejvyšší nárůst od roku 2001. K nejméně bezpečným patřila i provincie Gházní.

Soud konstatuje, že žalovaný porušil ustanovení §50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil rozhodné skutečnosti, svědčící i ve prospěch žalobce, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Některé závěry žalovaného, jak již bylo uvedeno, odporují zjištěnému skutkovému stavu a rozhodnutí je tudíž nesrozumitelné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyplývajícím ze shora vytknutých pochybení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho úkolem tak bude posuzovat podklady v souladu s právním řádem a vtělit je do odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem.

V předmětné věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Soud připomíná, že podle věty čtvrté uvedeného ustanovení „*ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a)*“.

Žalovaný tedy s ohledem na tvrzení žalobce a aktuální informace o zemi původu důkladně v dalším řízení posoudí, zda je či není žalobce ohrožen vážnou újmu ve smyslu §14a zákona o azylu a rovněž zváží, zda nastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle §17a zákona o azylu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, čj. 7 Azs 21/2011-57, podle kterého „*Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud*

okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (...) měnit“.

V případě, že i nadále setrvá žalovaný na svém stanovisku, že doplňková ochrana nebude prodloužena, musí přesvědčivým způsobem zdůvodnit, že došlo k zásadní a trvalé změně poměrů oproti stavu době, kdy žalobci doplňkovou ochranu přiznal (konec roku 2011).

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Proto krajský soud žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. ledna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
K. M.